

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. B.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015, č. j. JMK 120677/2015, sp. zn. S-JMK 45332/2015/ODOS/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Kuřim ze dne 16. 2. 2015, č. j. MK/2555/15/OD (dále též „správní orgán I. stupně“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů („dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 18 odst. 3 citovaného zákona tím, že dne 10. 10. 2014 v 21:58 hod. v obci Č. na silnici II. třídy č. ..., tedy v úseku s maximální dovolenou rychlostí 50 km/hod. řídil motorové vozidlo tovární značky ..., RZ:, přičemž mu byla policistou Policie ČR pomocí silničního rychloměru POLCAM PC 2006, výrobní číslo měřidla 1339PL/2008 naměřena rychlost 77 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/hod. byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 74 km/hod. Tímto svým jednáním porušil § 18 odst. 4 citovaného zákona, neboť v obci smí jet řidič rychlostí nejvíce

50 km/hod. a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla nejvýše 80 km/hod. Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle § 125c odst. 4 písm. e) citovaného zákona v souladu s § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) pokuta v částce 3.000 Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 16. 9. 2015, č. j. JMK 120677/2015, sp. zn. S-JMK 45332/2015/ODOS/Ib, a to tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

V žalobních námitkách doručených zdejšímu soudu dne 1. 12. 2015 namítl žalobce nedostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku, nevěrohodnost svědecké výpovědi prap. Ž., nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně se nedostatečně vypořádal s navrženými důkazy a nesprávně zjištěný skutkový stav, kdy měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, resp. rozkalibrovaným přístrojem.

Navrhl, aby rozhodnutí obou správních orgánů byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 16. 2. 2016 uvedl, že místo spáchání přestupku bylo dostatečně vymezeno, a to na silnici II. třídy č. ... v obci Č., přičemž již z jazykového výkladu je zřejmé, že se jedná o část pozemní komunikace v obci vymezenou právě svislou dopravní značkou IS 12b – konec obce, kde je nejvyšší dovolená rychlost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu 50 km/hod., nelze tedy v obci Č. místo spáchání zaměnit s jiným místem.

Pokud se týká svědecké výpovědi prap. P. Ž., tento vypovídal ke skutečnostem, které nejsou obsahem videozáznamu, tedy zhlédnutí videozáznamu neovlivnilo jeho paměť a nesnížilo tak validitu jeho výpovědi. Navíc místo měření, ke kterému byl vyslýchán, je zřejmé jednak z videozáznamu a z oznámení o přestupku, nadto měření rychlosti prováděl druhý svědek. Z důvodu řádného a úplného zjištění skutkového stavu věci byli vyslechnuti oba zasahující policisté, jak koresponduje i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), konkrétně rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). S ohledem na výše uvedené nemají správní orgány jakýkoliv pochybností ve vztahu k provedení měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze. Jelikož skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, byly správním orgánem I. stupně další navržené důkazy zamítnuty s ohledem na nadbytečnost.

Žalobcova námitka, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, resp. rozkalibrovaným přístrojem, byla žalovaným vyvrácena rozsudkem NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013, kdy se žalovaný ztotožnil s posouzením kalibrace kasačním soudem, v němž je poukázáno na to, že právě zohledňovaná odchylka měřicího zařízení 3 %, která je aplikována na výsledek měření, zahrnuje případy, kdy by mohlo být měření podobnými vlivy zkresleno. Rovněž správní orgán provedl jako důkaz ověřovací list, dle kterého v době měření byl silniční rychloměr POLCAM PC 2006 řádně kalibrován.

Na základě výše uvedeného navrhl proto, aby žaloba byla zamítnuta.

V replice ze dne 16. 6. 2016 setrval žalobce na žalobních námitkách, s argumentací žalovaného vyjádřenou v písemném stanovisku ze dne 16. 6. 2016 nesouhlasil, pokud se týká určení místa spáchání údajného přestupku, neboť rozhodný úsek je dlouhý více než 1,5 km a je značně členitý. Tvrzení žalovaného, dle kterého je v celém úseku nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod. nemá žádný důkazní podklad. Jelikož místo spáchání skutku musí být náležitě individualizováno a konkretizováno, tato podmínka v daném případě splněna nebyla.

Výhrady činil i ve vztahu ke svědecké výpovědi prap. P. Ž., svědka, který vypovídal ke skutečnostem, které se dozvěděl na základě shlednutého videozáznamu, kdy jeho výpověď byla provedena v rozporu se zákonem a nemělo k ní být žalovaným přihlédnuto. Svědek uvedl konkrétní skutečnosti vztahující se k místu spáchání přestupku a dále odpovídal na dotaz, zda si byl vědom, že by byla během měření použita funkce ZOOM, kdy toto je vyloučeno výrobcem rychloměru a výsledek měření za těchto okolností by nešlo považovat za relevantní. Jak přesné místo, kde k přestupku mělo dojít, tak případné použití funkce ZOOM během měření, se svědek dozvěděl na základě shlednutého videozáznamu, kdy k jiným skutečnostem fakticky nebyl vyslýchán.

Žalobce dále ve správním řízení tvrdil, že došlo k rozkalibrování rychloměru v důsledku přezutí plášťů na vozidle, ve kterém byl rychloměr instalován. K tomu, aby žalobce unesl důkazní břemeno svého tvrzení, potřeboval prokázat, že došlo k výměně pneumatik, což navrhl prokázat dotazem na vlastníka vozidla a skutečnost, že přezutím plášťů na vozidle mohlo dojít k rozkalibrování rychloměru, což žalobce navrhoval prokázat čtením Návodu k obsluze, ze kterého se tato skutečnost podává. Žalovaný se s touto žalobní námitkou nedostatečně vypořádal, resp. vypořádal pouze tvrzením, že bylo prokázáno, že policisté nepoužili funkci ZOOM. Prohlášení policistů, že bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, je tak obecné a nijak nevypovídající. Žalobce proto navrhl důkazy, kterými mohl být jasně a prokazatelně prokázán opak. Jelikož žalovaný tak neučinil, považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Dále nesouhlasil s argumentací, že jakékoliv chyby při měření jsou pokryty možnou 3 % odchylkou, což demonstroval na příkladu, který citoval. Setrval na názoru, že je-li měření provedeno vozidlem, které má přezuté pláště, aniž by byl rychloměr znovu po přezutí ověřen, není měřeno v souladu s Návodem k obsluze. Odchylka měřícího zařízení 3 % je předvídaná výrobcem pro případ, kdy je rychloměr řádně ověřen. Měření nikdy nemůže být, a to ani řádně ověřeným rychloměrem, provedeno zcela přesně. Jelikož k odchylce dochází zcela automaticky, a to na řádně ověřeném rychloměru, nelze s touto odchylkou argumentovat při měření neověřeným rychloměrem. U toho je výsledek zkreslen jednak přirozenou odchylkou (ve výši až 3 %), jednak k chybám, ke kterým dochází v důsledku rozkalibrování (a tedy ztráty ověření). Tvrzení žalobce je tedy absolutně nepravdivé, kdy nelze počítat s odchylkou v tom směru, že by měla pokrývat i případné rozkalibrování rychloměru. Toto není její účel.

Žalobce byl toho názoru, že žalovaný se dostatečně řádně nevypořádal s jeho argumenty předloženými ve správním řízení, navržené důkazy odmítl jako nadbytečné.

Soudní jednání ve věci se konalo dne 5. 10. 2017. Žalobce a jeho právní zástupce, ačkoliv navrhli nařízení jednání, k němuž byli včas a řádně předvoláni, se jednání nezúčastnili, jejich nepřítomnost nebyla omluvena.

Zástupce žalovaného odkázal na písemné vyjádření ze dne 16. 2. 2016. Uvedl, že vyslechnutí svědci jasně deklarovali, že měření bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze. Prap. P. Ž. vypovídal ke skutečnostem, které nejsou obsahem videozáznamu, tzn., že zhlédnutí videozáznamu neovlivnilo jeho paměťové stopy, navíc měření rychlosti prováděl druhý svědek. Je proto bez důvodných pochybností, že žalobce spáchal uvedený přestupek, měřidlo bylo korektní, bylo způsobilé k měření rychlosti. Tyto okolnosti vyplývají ze spisového materiálu, proto navrhl, aby žaloba jako bezdůvodná byla zamítnuta.

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku ze dne 10. 10. 2014, č. j. KRPB-261379/PR-2014-060306 popisující skutkový děj, k němuž došlo dne 10. 10. 2014 ve 21:50 hod. v obci Čebín na silnici II. třídy č. 385. Žalobce po seznámení s přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, ve spojení s § 18 odst. 4 citovaného zákona nesouhlasil, oznámení přestupku odmítl podepsat a nevyjádřil se. Dále ve spise je evidován úřední záznam ze dne 11. 10. 2014 sepsán prap. P. Ž., ověřovací list č. 222/13 s datem vydání dne 23. 10. 2013 Autorizovaným metrologickým střediskem vztahující se k silničnímu rychloměru PolCam PC 2006 s tím, že platnost ověření tohoto měřidla končí dnem 22. 10. 2014. Z potvrzení Policie ČR, Územní odbor Brno-venkov ze dne 10. 5. 2013 vyplývá, že policisté prap. P. Ž. a prap. M. J. absolvovali proškolení ovládání a obsluhy uvedeného měřiče. Výpis z evidenční karty řidiče ke dni 27. 11. 2014 potvrzoval, že má 4 záznamy v přestupcích. Dne 27. 11. 2014 byl vydán příkaz č. j. MK/18820/14/OD, proti němuž podal žalobce odpor dne 23. 12. 2014. K měřicímu zařízení PolCam 2006 jsou doloženy příslušné dokumenty. Dne 5. 1. 2015 bylo vydáno sdělení obvinění z přestupku a předvolání žalobce k ústnímu jednání na den 4. 2. 2015. Žalobce se k jednání nedostavil, jeho účast byla omluvena zmocněncem Ing. M. J. s doložením plné moci ze dne 27. 1. 2015. Při jednání byli vyslechnuti předvolaní svědci, prap. P. Ž. a prap. M. J. Městský úřad Kuřim, odbor dopravy učinil dotaz na autorizované metrologické středisko za účelem zjištění, zda předložený silniční rychloměr měl požadované metrologické vlastnosti a lze jej používat k měření rychlosti. Z odpovědi vyplývá, že uvedený rychloměr nevykazoval žádnou závadu, která by mohla zapříčinit nesprávné měření a parametry odpovídaly požadavkům schválení typu. Jeho použití bylo zcela oprávněné a v souladu s dobou platnosti do dne 22. 10. 2014 uvedenou na ověřovacím listu. Správní orgán I. stupně na základě provedených důkazů i právního poučení žalobce vyplývající z předvolání k ústnímu jednání na den 4. 2. 2015 (osobně doručeno žalobci dne 19. 1. 2015) mj. i dle § 36 správního řádu ve věci rozhodl dne 16. 2. 2015, č. j. MK/2555/15/OD, sp. zn. S-MK/17900/14/OD/240, žalobce byl uznán vinen dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu ve spojení s § 18 odst. 4 citovaného zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 3.000 Kč. Proti rozhodnutí podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání dne 16. 3. 2015, které na výzvu správního orgánu I. stupně k odstranění nedostatků nedoplnil. Věc byla proto předložena odvolacímu orgánu, který ve věci rozhodl dne 16. 9. 2015, č. j. JMK 120677/2015, sp. zn. S-JMK 45332/2015/ODOS/Ib, rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Stěžejní žalobní námitkou je zpochybnění žalobce, zda protiprávního jednání, které je kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu se dopustil či nikoliv.

K jednotlivým žalobním námitkám vyslovil soud následující právní názor:

Žalobce namítá především neurčitost označení místa spáchání přestupku. Vymezení individualizováním skutku tak, jak učinil správní orgán I. stupně a jeho specifikaci převzal i žalovaný (citace „*dne 10. 10. 2014 v 21:58 hod. v obci Č. na silnici II. třídy č.*“) považoval zdejší soud za dostatečně určité a nezaměnitelné. Správní orgány měly dostatek podkladů pro určení, že rychlost byla měřena v obci, že nejvyšší povolená rychlost činila 50 km/hod., a že ji měřila Policie ČR, Územní odbor Brno-venkov, dopravní inspektorát. V daném úseku se jednalo o část pozemní komunikace v obci vymezenou svislou dopravní značkou IS12a – obec, resp. IS12b – konec obce. To, že měření proběhlo skutečně v obci, jednoznačně vyplývá ze záznamu o přestupku, rovněž i videozáznamu. Měření rychlosti rozhodování správních orgánů probíhalo primárně v režimu zákona o silničním provozu, který pojem „obec“ v § 2 písm. c) definuje právě jako zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami. Za situace, kdy žalobce ve správním řízení nijak nezpochybňoval skutečnost, že měření rychlosti probíhalo v obci a neuváděl ani, že by místo spáchání přestupku bylo nutno dále konkretizovat s ohledem na jiné konkrétní skutečnosti, lze uzavřít, že specifikace místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je plně dostačující. Další dokazování toho, že ke skutku došlo na jiném místě, by bylo nadbytečné, neboť o této skutečnosti ve správním řízení nevyvstala jakákoliv pochybnost.

Stran žalobcovy námitky, že ke svědecké výpovědi prap. P. Ž. nemělo být vůbec přihlíženo, neboť svědecká výpověď nemůže být postavena na interpretaci jiného důkazu, tj. skutečností tvrzených pouze na základě shlednutí videa, nelze této námitce přisvědčit, neboť shlednutí videa neovlivnilo schopnost vnímání a paměti svědka a nemá vliv na věrohodnost jeho výpovědi. Svědek na dotaz, v které části obce Č. bylo prováděno měření rychlosti, uvedl: „...*před tímto výsledkem jsem se podíval do archivu zaznamenaných přestupků, konkrétně na video přestupkového jednání obviněného. Z tohoto důvodu můžu uvést, že měření rychlosti bylo započato po průjezdu křižovatkou silnice a odbočky ke kostelu v obci Č., ve směru jízdy od křižovátky od obce D. Takže měření bylo provedeno v obci a obviněný byl následně zastaven před BČS Silmet v Č.*“ Svědek dále uvedl, že v uvedenou dobu, tj. 10. 10. 2014 v 21:58 hod. řídil služební motorové vozidlo, nesledoval kolegu, zda při ovládání používá ZOOM. Nevzpomněl si, že by vůbec o ZOOMu spolu mluvili. Z výpovědi jmenovaného svědka je zřejmo, že konkretizace místa měření rychlosti byla dostatečná, k vlastnímu měření se nevyjádřil, neboť měření rychlosti prováděl druhý svědek prap. M. J., který při výsledku dne 4. 2. 2015 uvedl: „*Záznam měření jsem prováděl už od obce D., kdy bylo patrné, že řidič před námi jedoucího vozidla opakovaně překračuje povolenou rychlost. Samotné změření rychlosti proběhlo až v obci Č. na silnici II. třídy č..... Jednalo se o úsek silnice v prostoru od křižovátky (u partyzána) a měřený úsek skončil přibližně v prostoru cukrárny.*

Jednoznačně měření bylo provedeno v obci Č. Při měření jsem ZOOM nepoužil, a taky můžu prohlásit, že i u jiných přestupků ZOOM nepoužívám.“

Zdejší soud rovněž nepřisvědčil i námitce poukazující na nesprávné měření. Měřeno bylo kalibrovaným měřidlem PolCam PC 2006, výr. č. měřidla 1339PL/2008, přičemž měření prováděl řádně proškolený policista prap. M. J. Jestliže měl žalobce pochybnost o kalibraci použitého měřicího zařízení, mohl v průběhu správního řízení rozporovat jeho přesnost podle § 1a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, což však neučinil. K námitce poukazující na nesprávné měření z důvodu změny pneumatik soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35 nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-71) a dovedl její nedůvodnost.

Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. Z rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývají důvody, které vedly k zamítnutí odvolání.

Nutno dodat, že povinností krajského soudu není vypořádat každé dílčí tvrzení, pokud proti souhrnné argumentaci v žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III ÚS 989/8, v němž cituje: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. také rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).*“

Právě takový postup zvolil i krajský soud ve vztahu k námitkám poukazujícím na nesprávné měření rychlosti. Ve správním spise je založeno oznámení o přestupku sepsané na místě silniční kontroly, výsledek měření zachycený na záznamu pořízeném při měření rychlosti rychloměrem a kopie ověřovacího listu předmětného měřicího zařízení vystaveného Autorizovaným metrologickým střediskem. Dále se ve spise nachází osvědčení o tom, že prap. Miroslav Jaroš, který prováděl měření, úspěšně absolvoval proškolení pro užívání předmětného rychloměru (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 9. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54 nebo ze dne 12. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). Žalobce dále brojil stran měření rychlosti, sice že žalovaný uvedl, že rychlost vozidla žalobce byla řádně zjištěna provedeným měřením, když měreno bylo platně kalibrovaným měřidlem, přičemž měření prováděl řádně proškolený policista. Jak již uvedeno výše, žalobce nerozporoval ve správním řízení, že byl změřen, teprve následně rozporoval použitelnost výsledku měření jako důkazního prostředku, a to poukazem na rozkalibrování v důsledku údajné změny pneumatik, u níž se domníval, že k ní došlo. Tuto skutečnost uvedl až v rámci soudního přezkumu.

Pro rozhodnutí o této žalobní námitce, která nebyla bez zjevného důvodu uplatněna ve správním řízení, soud rozhodl na základě právního názoru NSS, který se touto otázkou zabýval (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Dle názoru zdejšího soudu si správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů,

kteřá po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce popisovaného přestupku dopustil s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení jeho viny. Jestliže měl žalobce pochybnosti o kalibraci použitého měřicího zařízení, mohl v průběhu správního řízení rozporovat jeho přesnost (§ 11a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii), toto však neučinil. K otázce případného rozkalibrování v důsledku výměny pneumatik, která v tomto konkrétním případě ani nebyla prokázána, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, kdy žalobce namítal možné rozkalibrování měřidla rovněž v důsledku výměny pneumatik u měřicího zařízení PolCam PC 2006 vyslovil tento právní názor: „*K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC 2006 soud nepřistoupil. Měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC 2006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.*“ Soud v této souvislosti uvádí, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována. Obdobný závěr je vyjádřen v rozsudku NSS ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-71. Krajský soud ve shodě s uvedenými právními názory NSS činí ten dílčí závěr, že v důsledku případné změny pneumatik služebního vozidla, v němž byl rychloměr zabudován, nemohlo dojít k chybnému výsledku měření, neboť případný vliv změny pneumatik je kryt přípustnou odchylkou ± 3 km/hod. Tedy uvedená žalobní námitka o nepoužitelnosti výsledku měření v důsledku pravděpodobné změny pneumatik není důvodná. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud námitky žalobce vznesené do průkaznosti výsledku měření jako nedůvodné, naopak porýzený výsledek měření považuje za důkaz dostatečně prokazující rychlost změřeného vozidla žalobce v místě spáchání přestupku.

Krajský soud v kontextu ze správního spisu ověřil, že použitý rychloměr PolCam PC 2006, výrobní číslo měřidla 1339PL/2008 splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, v době měření nevykazoval žádnou závadu, která by mohla zapříčinit nesprávné měření a parametry odpovídaly požadavkům schváleného typu. Jeho použití bylo zcela oprávněné a v souladu s dobou platnosti do dne 22. 10. 2014 uvedenou na ověřovacím listu. Policisté provádějící měření byli k jeho použití proškoleni, přičemž schopnost provádět měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze vyplývá z povahy jejich činnosti. Ve vztahu k výsledné fotodokumentaci poté krajský soud v souladu se závěry správních orgánů uvádí, že vozidlo bylo viditelně zachyceno, aniž by bylo zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem. O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně žalobce překročil rychlost, a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti – záznam o přestupku, zachycující vozidlo žalobce ve standardní čelní poloze s čitelnou registrační značkou. Z těchto důvodů soud neuznal ani námitku o možnosti, že by zasahující policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo.

Optikou shora uvedeného na základě nastoleného právního režimu proto zdejší soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotí-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to, že se žalobce skutečně přestupkového jednání dopustil. Podle zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu. Postup žalovaného nevybočil tak z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Nebyly shledány ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nebyl tak shledán žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nebyly zjištěny žádné vady, které by měly za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti. Žaloba proto jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. byla zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. října 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.